

Jan Pazdiora: „Fenomén prepperství: Srovnání základních osobnostních dimenzí zástupců prepperského hnutí a většinové populace“

bakalářská práce – FHS UK Praha 2017

posudek oponenta

zpracoval: doc. PhDr. Zdeněk PINC

srpen 2017

S prací Jana Pazdiora jsem přišel do kontaktu jako potenciální vedoucí ve stádiu nejvyšší nouze. Protože jmenovaného znám z jeho dlouhého studia na FHS UK jako dobrého a přemýšlivého studenta, slíbil jsem mu šanci poslední záchrany, i když jsem tehdy nevěděl, co je prepperství. Nakonec to však dopadlo tak, že se práce ujala ku prospěchu věci moje žena, která o prepperství něco věděla.

A tak ve velmi krátké době několika měsíců vznikla nepochybně zdařilá práce. Autor měl svůj problém dobře promyšlený, byl dobře teoreticky připraven, zejména ovládal metodiku práce v oboru kvantitativní sociologie a na FHS UK se nenaučil jenom to.

Prepeři jsou v posledním řekněme čtvrt století lidé, kteří se obávají kolapsu dnešního světa a cíleně se na něj připravují s cílem přežít. Proto se jim také někdy říká survivalisté. Prepperské hnutí se narodilo z milenaristických nálad a zesílilo po útoku na newyorská Dvojčata. Pověst prepperů je dosti nevalná, média o nich referují, pokud vůbec, tak negativně a se smyslem pro senzaci jako o šílencích, kteří shromažďují zásoby potravy a vody a ozbrojení se ukrývají v protiatomových krytech.

Pazdiora zasvěceně seznamuje čtenáře s historií hnutí v celé jeho šíři s důrazem na USA, kde je počet prepperů odhadován na 5 miliónů a u nás, kde se odhady pohybují v řádu tisíců, ale hnutí vykazuje značnou dynamiku a má zastoupení i mezi významnými intelektuály.

Práce je obsáhlá, 90 stran, včetně instruktivních příloh, asi polovina textu je věnována teorií, která je náležitě fundována prostudovanou literaturou, která je mimořádně obsáhlá na poměry bakalářské práce, navíc je většinou psána anglicky. Pazdiora má literární nadání, text je zajímavý, srozumitelný a přehledný, s bohatým poznámkovým aparátem.

Druhou polovinu práce tvoří vlastní výzkum, který se pokouší zjistit, zda osobnostní charakteristiky odpovídají osobnostním rysům většinové populace, které autor přebírá z relevantních zdrojů. Autor se také snaží ověřit svou představu, že mediálně utvářený obraz prepperů neodpovídá jejich většinovému obrazu. S využitím největšího preppersky orientovaného portálu oslovil autor několik set návštěvníků tohoto serveru a posléze získal ke spolupráci 377 respondentů, od kterých získal elektronicky vyplněný dotazník TIPI, který se využívá mezinárodně v podobných výzkumech, výsledky pak zpracoval pomocí software SPSS 22.00 a Microsoft Excel 2010. V metodice výzkumu jsem neshledal závažnější, zvláště jsem ocenil, že práce byla dobře promyšlená a reflektovaná a interpretace provedena seriózně a skromně. Výsledky jsou pozoruhodné, už proto, že přesně formulované hypotézy se zčásti nepotvrdily, v jednom případě bylo dokonce dosaženo výsledku takřka opačného, než bylo očekáváno. Tuto část práce bych hodnotil jako příkladnou.

Kámen úrazu pro mne představuje autorův vztah k pravidlům české gramatiky a interpunkce. Pazdiora zásadně píše ve shodě podmětu s přísudkem v příčestí minulém ve shodě se slovenštinou „i“ nikoli podle české normy buď „i“ nebo „y“ v závislosti na rodu a životnosti.

Snad ve všech případech, kde je to možné, to má špatně. Ještě horší je to s psaním čárek, které většinou ignoruje, někdy dokonce tak, že pozornému čtenáři mate smysl svého textu. Nejde bohužel o nepozornost, nýbrž o výraz jakéhosi přesvědčení, že jde o blbosti, o které se rozumný člověk nestará. Pokud je tento můj odhad správný, pak by bylo správné vrátit kolegovi práci k přepracování. Měl by to snadné, jeho vedoucí mu chyby vyznačila tužkou v exempláři, s nímž pracovala. To však možné není. Jan Pazdíora obhájí v posledním možném termínu. Dát mu horší známku kvůli pravopisu by nebylo spravedlivé, protože jiným prošly ještě větší průšvihy, navíc za počet hrubých chyb by v osmé třídě nemohl dostat jinou známku než pětku, v té třídě, do které jsem chodil já, by dostal pětky dvě, jednu za hrubice a druhou za čárky.

Co tedy zbývá? Zbývá se zařatými zuby navrhnout známku „výborně“ a naléhavě a výhrůžně požadovat, aby kolega Pazdíora chyby opravil, protože práci je třeba publikovat nejenom z povinnosti. Soudím, že práce by - v upravené podobě - zasloužila publikaci v časopisu Lidé města, nebo v jiném podobném médiu. Práce nepochybně patří do seznamu TOP TEN bakalářských prací, jež jsem za 25 let měl v ruce.